

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: NL22.14007

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[REDACTED]

V-nummer: [REDACTED]
(gemachtigde: mr. R.C. van den Berg),

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder
(gemachtigde: mr. J.J.F.M. van Raak).

Procesverloop

In een besluit van 7 juli 2022 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot opheffing van het aan hem opgelegde inreisverbod afgewezen.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Daarnaast heeft hij de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen (NL22.14027).

Verweerder heeft op 24 april 2023 een aanvullend besluit genomen.

Eiser heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat het beroep zich ook richt tegen het aanvullende besluit. Daarbij heeft eiser ook gronden ingediend tegen het aanvullende besluit.

De rechtbank heeft het beroep, tezamen met de zaak NL22.14027, op 8 mei 2023 op zitting behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Als tolk is verschenen A. Mir. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

Relevante feiten en omstandigheden

De eerste asielaanvraag

1. Eiser heeft op 15 augustus 2000 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Deze aanvraag is in een besluit van 16 maart 2004 afgewezen. In dit besluit is aan eiser artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) tegengeworpen. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Deze rechtbank, zittingsplaats

Roermond, heeft dit beroep in een uitspraak van 22 juni 2005 ongegrond verklaard. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft deze uitspraak in een uitspraak van 30 augustus 2005 bevestigd.

De opvolgende asielaanvraag

2. Eiser heeft op 27 februari 2009 opnieuw een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag heeft verweerder in een besluit van 17 juni 2011 afgewezen. Dit besluit is met de uitspraak van de Afdeling van 26 november 2013 in rechte komen vast te staan.

De aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning

3. Eiser heeft vervolgens op 20 augustus 2014 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Deze aanvraag heeft verweerder in een besluit van 4 december 2014 afgewezen. In dit besluit is aan eiser ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van tien jaar. In een besluit van 7 augustus 2015 heeft verweerder het tegen het besluit van 4 december 2014 ingediende bezwaar ongegrond verklaard. Deze rechtbank, zittingsplaats Middelburg, heeft het tegen dit besluit ingestelde beroep, voor zover dat betrekking heeft op het inreisverbod, in een uitspraak van 9 juni 2016 ongegrond verklaard. De rechtbank heeft het tegen het besluit ingestelde beroep, voor zover dat betrekking heeft op de afwijzing van de aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning, niet-ontvankelijk verklaard. Tegen deze uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.

Het eerste verzoek om opheffing van het inreisverbod

4. Eiser heeft vervolgens in een brief van 3 februari 2017 verzocht het aan hem opgelegde inreisverbod op te heffen. In een besluit van 23 maart 2017 heeft verweerder dit verzoek afgewezen. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld. Deze rechtbank en zittingsplaats heeft het beroep in een uitspraak van 29 januari 2018 ongegrond verklaard. De Afdeling heeft deze uitspraak in een uitspraak van 4 mei 2018 bevestigd.

Het huidige verzoek om opheffing van het inreisverbod

5. Eiser heeft in een brief van 9 mei 2022 wederom verzocht het aan hem opgelegde inreisverbod op te heffen. Daaraan heeft eiser ten grondslag gelegd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, omdat handhaven van het inreisverbod strijdig is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 3 van het EVRM. Ook betwist eiser (nog altijd) dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde, veiligheid en nationale veiligheid is. Daarbij stelt eiser dat het ambtsbericht dat aan de tegenwerping van artikel 1 (F) ten grondslag ligt niet onomstreden is.

Het bestreden besluit

6. Verweerder heeft dit verzoek in het bestreden besluit afgewezen. Eiser heeft Nederland volgens verweerder niet verlaten, waardoor het inreisverbod niet kan worden opgeheven op grond van artikel 6.5b van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Daarnaast zijn er geen bijzondere omstandigheden die kunnen leiden tot inwilliging van het verzoek om opheffing van het inreisverbod. Het inreisverbod is namelijk niet strijdig met het recht op familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Ook levert het inreisverbod geen risico op op schending van artikel 3 van het EVRM. Overigens geldt volgens verweerder een besluit- en vertrekmoratorium voor Afghanistan, waardoor eiser niet met uitzetting wordt bedreigd. Tot slot is volgens verweerder artikel 3.105c of artikel 3.105e van het Vb 2000 niet op eiser van toepassing, omdat aan hem artikel 1(F) van het

Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, hetgeen in rechte vaststaat. Verweerder heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat hij ook in de door eiser verder aangevoerde omstandigheden geen aanleiding heeft gezien om het inreisverbod op te heffen in afwijking van de in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) neergelegde beleidsregels.

6.1. Met betrekking tot de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag heeft verweerder verder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet (langer) een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Ook is niet gebleken van zwaarwegende humanitaire of andere redenen om aan het persoonlijk belang van eiser groter gewicht toe te kennen dan aan het algemeen belang van de samenleving. In de artikelen van 20 april 2018 en 1 mei 2020 van Joost Brouwer heeft verweerder geen aanleiding gezien voor een ander oordeel. Ook de verwijzing naar het arrest Ezokola kan eiser volgens verweerder niet baten.

7. Eiser is het niet eens met het bestreden besluit. Op dat wat eiser heeft aangevoerd zal hierna – voor zover dat van belang is – nader worden ingegaan.

De beoordeling door de rechtbank

Juridisch kader

8. Verweerder kan op grond van artikel 66b van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ambtshalve of wegens gewijzigde omstandigheden dan wel op aanvraag van de vreemdeling besluiten tot opheffing of tijdelijke opheffing van het inreisverbod.

8.1. Volgens paragraaf A4/2.5.2. van de Vc 2000 is bij de beoordeling van een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod het beleid zoals uiteen is gezet in paragraaf A4/3.5 en A4/3.6 van de Vc 2000 van overeenkomstige toepassing.

8.2. Volgens het beleid uiteengezet in paragraaf A4/3.6 van de Vc 2000 kunnen zich bijzondere feiten en omstandigheden voordoen waarbij het gevaar voor de openbare orde is geweken of het belang van de vreemdeling moet prevaleren vóórdat de van toepassing zijnde duur van het inreisverbod is verstreken. Verweerder neemt uitsluitend in de volgende drie situaties aan dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden die leiden tot de inwilliging van de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod (paragraaf A4/3.7. van de Vc 2000):

- a. strijd met artikel 8 van het EVRM;
- b. strijd met artikel 3 van het EVRM is duurzaam en het handhaven van het inreisverbod is disproportioneel;
- c. artikel 3.105b of artikel 3.105e van het Vb 2000 is van toepassing.

9. Naar ter zitting is gebleken, is niet in geschil dat eiser niet heeft voldaan aan de voorwaarden voor opheffing van het inreisverbod op grond van artikel 6.5b van het Vb 2000, omdat eiser na oplegging van het inreisverbod Nederland niet heeft verlaten. Partijen verschillen van mening over de vraag of er in eisers geval sprake is van bijzondere feiten of omstandigheden die aanleiding hadden moeten zijn om het inreisverbod op te heffen.

Artikel 8 van het EVRM

10. Eiser stelt dat tijdsverloop en de door hem aangevoerde oplopende lijdensdruk en daarmee gepaard gaande psychosomatische klachten, die het gevolg zijn van het voortduren

van de verblijfsrechtelijke onzekerheid, voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om tot de conclusie te komen dat handhaving van het inreisverbod in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

10.1. Naar het oordeel van de rechtbank slaagt deze beroepsgrond niet. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser als het gaat om zijn beroep op artikel 8 van het EVRM geen feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht die niet zijn betrokken bij eerdere besluiten die bovendien in rechte zijn komen vast te staan, zodat geen aanleiding bestaat daarover nu een ander standpunt in te nemen. De situatie die eiser in zijn aanvraag heeft beschreven is namelijk niet gewijzigd ten opzichte van de situatie die eerder door verweerder is beoordeeld.

Artikel 3 van het EVRM

11. Volgens eiser moet verweerder vanwege de komst van de Taliban onderzoeken of sprake is van een verbod tot uitzetting op grond van artikel 3 van het EVRM als bedoeld in paragraaf A4/3.7. van de Vc 2000, omdat ten tijde van het bestreden besluit geen sprake meer was van een besluit- en vertrekmoratorium ten aanzien van Afghanistan.

11.1. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet kan worden gevolgd in het standpunt dat ten tijde van het bestreden besluit van 7 juli 2022 geen sprake meer was van een besluit- en vertrekmoratorium. Blijkens de publicatie in de Staatscourant van 21 juli 2022¹ is het besluit- en vertrekmoratorium beëindigd per 22 juli 2022, dus ná het bestreden besluit. Er is daarom geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit om die reden onrechtmatig is.

11.2. Gelet op het bovenstaande was ten tijde van de zitting geen sprake meer van een besluit- en vertrekmoratorium voor vreemdelingen afkomstig uit Afghanistan. De rechtbank verricht echter een volledig en ex nunc onderzoek. Dat maakt dat het standpunt van verweerder in het bestreden besluit niet meer volstond en dat verweerder alsnog het verbod op uitzetting in verband met artikel 3 van het EVRM diende te beoordelen. Verweerder heeft 24 april 2023 een aanvullend besluit genomen. Gelet op artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft het beroep ook betrekking op dit besluit.

11.3. Verweerder heeft zich in het aanvullend besluit van 24 april 2023 op het standpunt gesteld dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij terugkeer in de huidige situatie een reëel risico loopt op ernstige schade, maar dat dit niet leidt tot opheffing van het inreisverbod, omdat artikel 3 van het EVRM zich niet duurzaam verzet tegen de uitzetting.

11.4. Eiser heeft zich in de aanvullende gronden op het standpunt gesteld dat artikel 3 van het EVRM zich al twintig jaar tegen de verwijdering van eiser verzet. Voor zover verweerder dat anders ziet, is niet duidelijk met ingang van welke datum verweerder dan aanneemt dat artikel 3 van het EVRM een beletsel vormt voor de uitzetting van eiser. Vanwege deze onmogelijkheid om eiser uit te zetten moeten het inreisverbod en terugkeerbesluit worden vernietigd. Eiser verwijst ter ondersteuning naar het persbericht van

¹ Staatscourant 2022, 19545.

het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in de zaak X-Cannabis² en een conclusie van de Advocaat-Generaal (hierna: AG) in een andere zaak bij het Hof.³

11.5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat artikel 3 van het EVRM zich niet duurzaam verzet tegen de uitzetting van eiser en dat er daarom geen aanleiding is om het inreisverbod op te heffen. Verweerder heeft terecht overwogen dat er geen sprake is van duurzaamheid zoals bedoeld in paragraaf A4/3.7 Vc 2000, omdat eiser zich niet al gedurende tien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland bevindt in de situatie dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet. Verweerder heeft in het aanvullend besluit aangenomen dat er sinds 10 mei 2022 sprake is van een situatie waarbij eiser wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet. De termijn van tien jaar is dus nog niet verstreken. Dat er al langer sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM heeft eiser verder niet onderbouwd en dit blijkt ook niet uit het dossier. De rechtbank wijst er daarbij op dat in de in rechte vaststaande besluiten op de eerste asielaanvraag, de herhaalde aanvraag, de reguliere aanvraag en het eerdere verzoek tot opheffing van het inreisverbod steeds geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM is aangenomen als eiser zou terugkeren naar Afghanistan.

11.5.1. Daarnaast ziet de rechtbank, anders dan eiser, geen ruimte voor het vernietigen van het terugkeerbesluit wat vervolgens zou kunnen leiden tot opheffing van het inreisverbod. Uit het arrest X-Cannabis en de conclusie van de AG volgt dat het Unierecht zich verzet tegen vaststelling van een terugkeerbesluit indien vaststaat dat verwijdering van deze persoon is uitgesloten op grond van het beginsel van non-refoulement. Dit arrest en ook de conclusie van de AG zijn voor eiser niet relevant, omdat er bij de aanvraag tot opheffing van een inreisverbod geen vaststelling van een terugkeerbesluit plaatsvindt. Het terugkeerbesluit is immers al vastgesteld bij het besluit van 16 maart 2004. Daarbij volgt uit het arrest X-Cannabis en uit de conclusie van de AG niet zonder meer dat, indien op een later moment alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen, het terugkeerbesluit op dat moment dient te worden vernietigd.

11.5.2. Ook het daarop volgende betoog van eiser ter zitting dat het terugkeerbesluit dat ten grondslag ligt aan het inreisverbod zou zijn opgeheven, omdat eiser inmiddels rechtmatig verblijf heeft in het kader van zijn opvolgende aanvraag, volgt de rechtbank niet. Eiser heeft ter onderbouwing van dit standpunt verwezen naar het arrest UP⁴ van het Hof van 20 oktober 2022. De rechtbank is van oordeel dat het arrest UP hier niet van belang is. In dat arrest heeft het Hof overwogen dat het uitgangspunt zoals is beschreven rechtsoverwegingen 75, 76 en 80 in het arrest J.N.⁵ van het Hof van 15 februari 2016 nog steeds van toepassing is in het geval van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land die meerdere verzoeken om internationale bescherming indient. Daarbij overweegt het Hof dat die uitleg in de zaak UP niet kan worden toegepast omdat het een andere situatie betreft.⁶ De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om af te wijken van de vaste rechtspraak van de

² Arrest van het Hof van 22 november 2022 in de zaak X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-69/21, ECLI:EU:C:2022:913.

³ ECLI:EU:C:2023:114, r.o. 139.

⁴ ECLI:EU:C:2022:810.

⁵ C-601/15 PPU, EU:C:2016:84.

⁶ Zie rechtsoverweging 51 t/m 54.

Afdeling van 8 april 2016⁷ die is gebaseerd op de voorgenoemde overwegingen uit het arrest J.N. en waarin is bepaald dat het indienen van een opvolgende aanvraag de feitelijke tenuitvoerlegging van het eerder uitgevaardigde terugkeerbesluit schorst en dat het terugkeerbesluit dus niet van rechtswege vervalt.

Artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag

12. Eiser heeft zich daarnaast op het standpunt gesteld dat de door het voormalig communistisch regime begane ernstige misdaden juist door tijdsverloop, gekenmerkt door regimewisselingen, op de achtergrond zijn geraakt na een periode van 30 jaar. Aan tijdsverloop komt volgens eiser, in de Afghaanse context, betekenis toe. Daarnaast heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat verweerder in het licht van uitspraken van de Afdeling van 26 september 2022⁸ en 1 december 2022⁹ over tijdsverloop en de aard van de gedraging het besluit niet heeft voorzien van een deugdelijke motivering. Eiser heeft wel degelijk spijt en berouw voor de misdrijven die in Afghanistan zijn begaan en nog altijd worden begaan. Bovendien is het een aanname dat zijn aanwezigheid nog altijd voor onrust zorgt. Volgens eiser had aan zijn persoonlijk belang een zwaarder gewicht moeten worden toegekend. Ter zitting heeft eiser zich in het verlengde daarvan op het standpunt gesteld dat verweerder geen evenredigheidsbeoordeling heeft verricht in het bestreden besluit en pas in het verweerschrift is ingegaan op de evenredigheid van het inreisverbod.

12.1. Eiser voert verder aan dat verweerder ten onrechte geen aanleiding heeft gezien het KhAD/WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 terzijde te schuiven en dat hij zijn standpunt, gelet op wat eiser in zijn aanvraag naar voren heeft gebracht, onvoldoende heeft gemotiveerd. Nu er inmiddels zoveel op het ambtsbericht valt af te dingen is volgens eiser een actualisering en hernieuwd onderzoek naar onderliggende bronnen noodzakelijk. Verweerder is ten onrechte niet ingegaan op het artikel van Joost Brouwer van 1 mei 2020, dat nieuwe feiten en omstandigheden bevat die een concreet aanknopingspunt vormen voor twijfel aan de juistheid van de bevindingen en conclusies in het ambtsbericht. Eiser is verder van mening dat de rechtbank in het licht van het arrest van het Hof van 22 september 2022¹⁰ en de publicaties van Joost Brouwer, niet zonder kennisname van de onderliggende stukken behorende bij het ambtsbericht van 29 februari 2000 uitspraak kan doen over de vraag of de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag juist en actueel is. Eiser verzoekt de rechtbank daarom kennis te nemen van de onderliggende stukken van het ambtsbericht van 29 februari 2000. Ook verzoekt eiser de rechtbank om prejudiciële vragen te stellen over de huidige praktijk van de geheimhoudingskamer.

12.1.1. Daarnaast heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat hij terecht heeft gewezen op het arrest Ezokola. “Personal participation” mag volgens eiser niet enkel op openbare bronnen worden gebaseerd, terwijl uit eisers eigen verklaringen niet blijkt van betrokkenheid bij welk misdrijf dan ook. Aan eiser is artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag toegedicht, enkel op basis van zijn rang.

12.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich niet ten onrechte en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser nog altijd een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Verweerder is in het bestreden

⁷ ECLI:NL:RVS:2016:959, rechtsoverweging 3 e.v.

⁸ ECLI:NL:RVS:2022:2759, ECLI:NL:RVS:2022:2758 en ECLI:NL:RVS:2022:2777.

⁹ ECLI:NL:RVS:2022:3479.

¹⁰ ECLI:EU:C:2022:708.

besluit expliciet en deugdelijk gemotiveerd ingegaan op de elementen, zoals die zijn gegeven in punt 65 en 66 van het arrest van het Hof van 2 mei 2018, het arrest K. en H.F.¹¹ Verweerder heeft terecht van belang geacht dat eiser in verband is gebracht met misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) onder a en b van het Vluchtelingenverdrag en dat dit zeer ernstige misdrijven zijn die zijn gepleegd over een lange periode, namelijk tussen 1983 en 1995. Daaraan heeft verweerder terecht de conclusie verbonden dat aan het tijdsverloop sindsdien slechts marginale betekenis toekomt. Verweerder heeft dat tijdsverloop terecht betrokken bij de vraag of eiser zijn leven aantoonbaar en duurzaam heeft gebeterd. Verweerder heeft zich daarover terecht op het standpunt gesteld dat eiser door opnieuw te verzoeken om opheffing van het inreisverbod, waarmee wordt getracht de persoonlijke betrokkenheid en verantwoordelijkheid ten aanzien van de tegenwerping van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag te ontkennen, een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) bedoelde fundamentele waarden aantast.¹² Eiser stelt in beroep weliswaar dat hij spijt heeft en berouw toont, maar verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat uit het verzoek tot opheffing noch uit aanvullende stukken blijkt van een aantoonbare positieve gedragsverandering, rekenschap van zijn daden, verantwoordelijkheid nemen voor zijn daden en oprecht berouw tonen voor deze daden.

12.2.1. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit een deugdelijke evenredigheidsbeoordeling heeft verricht zoals verweerder die gelet op de uitspraak van de Afdeling van 26 september 2022¹³ moet verrichten. Hoewel verweerder deze evenredigheidsbeoordeling niet expliciet heeft gemaakt blijkt uit het bestreden besluit dat verweerder deze beoordeling wel heeft verricht. Verweerder heeft zich namelijk in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat het handhaven van het inreisverbod gerechtvaardigd is ter bescherming van de fundamentele waarden van de samenleving en de internationale rechtsorde tegen misdrijven en gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag. Het doel van het inreisverbod is in dit geval om de vreemdeling die misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) onder a van het Vluchtelingenverdrag heeft begaan niet in staat te stellen rechtmatig in Nederland te verblijven. Het handhaven van het inreisverbod is in die gevallen noodzakelijk ter bescherming van de samenleving en de internationale rechtsorde. Daarnaast heeft verweerder het algemeen belang tegen het persoonlijk belang van eiser afgewogen. Verweerder heeft daarbij niet ten onrechte overwogen dat niet is gebleken van zwaarwegende humanitaire of andere redenen om aan het persoonlijk belang van eiser een groter gewicht toe te kennen dan aan het algemeen belang. Het persoonlijk belang van eiser bestaat uit de in Nederland aanwezige gezinsleden van eiser en de veranderde situatie in Afghanistan. Dit belang is niet dermate zwaarwegend dat het zwaarder zou moeten wegen dan het fundamentele belang van de samenleving om geen verblijf toe te staan aan personen die in verband worden gebracht met misdrijven als bedoeld in artikel 1(F) onder a van het Vluchtelingenverdrag. Daarnaast heeft verweerder in het bestreden besluit ook gereageerd op de medische klachten van eiser en zijn vrouw die volgens eiser worden veroorzaakt door de verblijfsrechtelijke onzekere positie van eiser. Verweerder heeft daarover niet ten onrechte overwogen dat eiser sinds de beschikking van 16 maart 2004 weet dat hij niet in Nederland mag verblijven en dat hij meerdere verblijfsrechtelijke procedures heeft doorlopen die niet hebben geleid tot een verblijfsrecht.

¹¹ ECLI:EU:C:2018:296.

¹² Vergelijk: uitspraak van de Afdeling van 16 december 2020, ECLI:NL:RVS:2020:3017.

¹³ ECLI:NL:RVS:2022:2758, r.o. 3 e.v..

Dat eisers psychische situatie is verslechterd door de onzekerheid waarin hij voortdurend verkeert, voor zover dat het geval is, komt daarom voor zijn eigen rekening en risico.

12.3. Verweerder heeft zich verder terecht op het standpunt gesteld dat het KhAD/WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 in meerdere procedures bij rechtbank en de Afdeling¹⁴ is besproken en beoordeeld en dat niet is geconcludeerd dat dit ambtsbericht niet op de juiste gronden tot stand zou zijn gekomen. De rechtbank acht daarbij van belang dat de Afdeling voorafgaand aan de uitspraak van 30 november 2004 heeft kennisgenomen van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken. Bovendien heeft deze rechtbank en zittingsplaats in de uitspraak van 29 januari 2018 op het beroep van eiser gericht tegen de afwijzing van zijn eerdere verzoek om opheffing van het inreisverbod ook (al) geoordeeld dat de rapporten van Brouwer geen concrete aanknopingspunten vormen voor twijfel aan de juistheid dan wel volledigheid van het ambtsbericht. Deze uitspraak heeft de Afdeling op 4 mei 2018 bevestigd.

12.3.1. Ten aanzien van het artikel van Joost Brouwer van 1 mei 2020 heeft verweerder zich eveneens terecht op het standpunt gesteld dat dit niet kan leiden tot het oordeel dat het KhAD/WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 onjuist zou zijn. Deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, heeft in een uitspraak van 17 juni 2021¹⁵ over dit artikel als volgt overwogen: “De kritiek die Brouwer in dit artikel levert gaat voornamelijk over het gesteld onjuist informeren van de Tweede Kamer door verweerder. Die kritiek zegt echter niets over de betrouwbaarheid van het ambtsbericht. Dat verweerder aan de Tweede Kamer zou hebben gezegd dat de constatering in het ambtsbericht dat alle KhAD/WAD officieren zich schuldig hebben gemaakt aan de hier bedoelde misdrijven zou zijn gebaseerd op algemene bronnen, doet er namelijk niet aan af dat, zoals Brouwers zelf ook aangeeft, het ambtsbericht er zelf duidelijk over is dat deze informatie is gebaseerd op vertrouwelijke, individuele bronnen. Die onderliggende vertrouwelijke bronnen zijn door de Afdeling ingezien en beoordeeld als betrouwbaar.” De rechtbank sluit zich bij deze overweging aan.

12.3.2. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen over het KhAD/WAD ambtsbericht van 29 februari 2000 ziet de rechtbank geen aanleiding om eiser te volgen in het standpunt dat zij moet kennisnemen van de aan het ambtsbericht ten grondslag liggende stukken. Reeds daarom ziet de rechtbank ook geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen over de huidige praktijk van de geheimhoudingskamer.

12.4. Het beroep van eiser op het arrest Ezokola kan hem evenmin baten. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de rol, het aandeel en de persoonlijke betrokkenheid van eiser bij de misdrijven door deze rechtbank en zittingsplaats in de uitspraak van 22 juni 2005 is getoetst en dat dit oordeel sinds de uitspraak van de Afdeling van 30 augustus 2005 in rechte is komen vast te staan.

De conclusie

12. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

¹⁴ Uitspraak van de Afdeling van 30 november 2004, ECLI:NL:RVS:2004:AR7346, uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BJ8654, uitspraak van de Afdeling van 13 april 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW4347.

¹⁵ ECLI:NL:RBDHA:2021:7706.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.T.M. Groenendijk, rechter, in aanwezigheid van mr. M.W.M. Bankers, griffier.

De uitspraak is uitgesproken in het openbaar en bekendgemaakt op:

16 juni 2023

Mr. J.T.M. Groenendijk
Rechter
Rechtbank Oost-Brabant

M.W.M. Bankers
Griffier
Rechtbank Oost-Brabant

Documentcode: DSR27531531

Bent u het niet eens met deze uitspraak?

Als u het niet eens bent met deze uitspraak, kunt u een brief sturen naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin u uitlegt waarom u het er niet mee eens bent. Dit heet een beroepschrift. U moet dit beroepschrift indienen binnen 4 weken na de dag waarop deze uitspraak is verzonden. U ziet deze datum hierboven.